

Oddech

Všichni odjeli. Na několik dní, než přijedou další řemeslnické profese, jsme zůstali jen my dva, dům a já. Pracoval jsem sám. Někdy se moje údery kladivem rozléhaly domem jako v nějaké katedrále. Místnostmi zdevastovanými záplavou se linul mírný zápach bahna a plesniviny, chaluh a hub. Člověk by řekl, že dřevo, podlahy i sádrové stropy pod svými strupy hnisaly jakousi nechutnou tekutinou, která schnula jen pozvolna. Snažil jsem se prostory odmořit, ale jejich rozloha byla obrovská. Mohl jsem se tím úkolem strhat, ale na konci pracovního dne jsem měl vždycky nepříjemný pocit, že jsem nijak nepokročil. Začal jsem být přesvědčený, že mě ten dům zkouší. Zahájením rekonstrukce jsem narušil klid a rovnováhu, za které vděčil své odlehlosti a pozapomenutosti. Neobývaná stavba se uzavřela před okolním světem a sama byla pánem vlastního chátrání a pomalého zániku. Mezi konstrukcí a ušlechtilou hnilobou, která jí prostupovala, existovala jakási dohoda. Dřevo a mikroorganismy, které jej ničí, žijí v dobré shodě, když je to v ústraní od lidí. Se svým hlučným náradím a přímočarými nápady jsem vpadl do tohoto tichého a složitého světa. V doprovodu praštěných primitivů, divokých psů, vlezlých tranzistorových rádií a pil s automatickým mazáním jsem hrubě narušil starodávnou mírovou úmluvu. A za tyto nepřístojnosti mě dům nechával platit ještě vyšší cenu než Lindbergh.

Co si myslím

Dům nikdy nevlastníme. Obýváme jej. Přinejlepším v se něm zabydlíme. Velmi zřídka se nám podaří, že nás přijme za vlastní. To vyžaduje mnoho času, pozornosti a trpělivosti. Jakousi mlčenlivou lásku. Musíme se naučit a pochopit, jak věci fungují, poznat sílu domu, jeho slabiny, opravit, co je třeba, aniž bychom narušili ekosystém, který tu postupně vznikl. A den za dnem, rok za rokem pozvolna roste důvěra a vzniká jakýsi nepopsatelný a neviditelný vztah. Pak přijde nejasné poznání, pocit, že vás dům, který nikdy nebudete vlastnit, po dobu vašeho krátkého života věrně ochraňuje.